

— А той ще дойде ли тука? — още по-уплашено попита той.

— Не, ти ще приказвашъ съ него, а самия него не ще видишъ.

Аско съвсѣмъ не разбра какъ ще говори съ Дѣдо Коледа и да не го види.

Майка му взе нѣколко дебели подвързани книги, тури ги на Асковото столче и ги доближи до стѣната, гдѣто висѣше телефона.

— Ето сега, Аско, готово е. Хайде повикай Дѣдо Коледа! — и тя повдигна нищо неразбиращия Аско и го сложи върху книгитѣ. Уплашеното дѣте страховито улови съ ржчичката си слушалката и смутено погледна майка си.

— Чакай да го повикамъ азъ, а ти му се помоли, — каза майка му и поиска кантората на мжжа си.

— Хайде приказвай сега Аско! — каза повторно тя. Аско нерѣшително я погледна.

— Ахъ гължбчето ми, ти още не знаешъ какъ се говори. Хайде тогава повтаряй слѣдъ мене!

— Добри Дѣдо Коледа, донеси ми, моля ти се, хубава елха, защото и азъ съмъ послушно момче.

Аско страховито повтори слѣдъ майка си думитѣ и съ отворени очи погледна майка си, като чу, че му отговарятъ.

— Мамо, Дѣдо Коледа каза, че ще ми донесе елха.

— Видишъ ли колко е добъръ Дѣдо Коледа, — съ усмивка забѣлѣза майка му и отново го погали нѣжно по главата.

Но какво се случи изведнажъ съ Аско?!

Страхътъ отъ лицето му изчезна, очичкитѣ му свѣтнаха, той високо се засмѣ и каза:

— Мамо, че тамъ не говори Дѣдо Коледа, а... татко!

Аско, умниятъ и хитриятъ Аско, позна гласа на татка си.

Прѣвелъ: Ярославъ Свѣжинъ.

